

DIRECTOR

CARLES CAPDEVILA

DIRECTORS ADJUNTS

IGNASI ARAGAY, ARIADNA TRILLAS

SUBDIRECTORS

DAVID MIRÓ, CATALINA SERRA

EDICIÓ PAPER

JORDI CORTADA

EDICIÓ DIGITAL

SÍLVIA BARROSO

POLÍTICA FERRAN CASAS

INTERNACIONAL MARC VIDAL,

CARMÉ COLOMINA

ECONOMIA ÀLEX FONT

SOCIETAT JOAN SERRA

CULTURA LAURA SERRA

COMUNICACIÓ ÀLEX GUTIÉRREZ

ESPORTS TONI PADILLA

DELEGACIÓ A MADRID

JOAN RUSINOL

DELEGACIÓ A BRUSSEL·LES

LAIA FORÉS

LLENGUA ALBERT PLA

DESSENY CRISTINA CORDOBA

FOTOGRAFIA FRANCESC MELCION,

XAVIER BERTRAL

COMUNITATS GUILLEM CARBONELL

TECNOLOGIA MARC CAMPRODON

EDICIÓ DE PREMSA

PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT, CONSELLER DELEGAT

I EDITOR

ORIOL SOLER

DIRECTORA GENERAL

MARIA MARRÓN

DIRECTOR DE NEGOCI

ORIOL CANALS

(SUBSCRIPCIONS, DISTRIBUCIÓ

I PROMOCIONS)

DIRECTORA DE MÀRQUETING

I COMUNICACIÓ

MABEL MAS

DIRECTORA FINANCERA

FOIX VALDÉ

DIRECTOR COMERCIAL

SERGI GERMÁN

DIRECTOR SISTEMES I PRODUCCIÓ

SERGI RUIZ

C/ DIPUTACIÓ, 119

08015 BARCELONA.

TELÈFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL SUBSCRIPTOR: 902 281 110

CORREU ELECTRÒNIC: info@ara.cat

TEXT LEGAL

Edicions de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari. ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

DL: B-42598-2010

ISSN: 2014-010X

LA CITA

“Forma part d'una bona educació saber en quines ocasions cal ser maleducat”

Joan Fuster

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades: L'ARA agraeix als lectors que ens facin arribar els errors que detectin en el contingut dels articles. Un cop confirmat l'error, l'ARA publica la fe d'errades en aquesta mateixa columna. Podeu fer-nos arribar les vostres esmenes a opinio@ara.cat.

Hisenda pròpia?

CARLES BOIX

PROFESSOR UNIVERSITAT PRINCETON

L'estratègia política i pressupostària de la Generalitat dels últims dos anys, basada en una reducció de la despesa per reequilibrar les seves finances, crear una certa reputació externa d'administració responsable i evitar la intervenció directa de l'estat espanyol, no ha funcionat. Catalunya és a hores d'ara econòmicament més pobre, políticament més feble i socialment més inestable.

Sens dubte el màxim responsable d'aquesta situació és l'Estat. Catalunya ha hagut d'actuar en un context dominat per unes administracions, tant l'estatal com les autonòmiques, que bandegen sistemàticament els acords legals existents i tot principi de transparència. Els governs espanyols, tant el socialista com el del PP, s'han negat a pagar les bestretes que deuen a la Generalitat d'acord amb les disposicions d'una llei orgànica, l'Estatut. Aquesta estratègia, que permet escanyar les finances catalanes, obliga el govern català a retallar més per evitar la intervenció directa. Negar-se a complir els dictats del govern espanyol suposaria quedar-se sense diners i fer fallida. És molt probable que, si Catalunya hagués decidit seguir aquest camí, Espanya també hauria fet fallida als mercats internacionals. Però aquesta possibilitat sembla massa arriscada per al govern de la Generalitat i l'ADN català. Al cap i a la fi, fou el conseller Mas-Colell qui hagué d'intervenir en l'últim Consell de Política Fiscal i Financera (CPFF) de dijous per reconciliar el xoc entre el govern espanyol i l'autonomia andalusa i evitar així una intervenció estatal que hauria enviat la prima de risc espanyola a nivells extraordinaris.

Per la seva banda, les altres comunitats autònomes han posposat tota mena d'ajust real i han maquillat les seves xifres pressupostàries. La reunió del CPFF va revelar que algunes regions tenen déficits superiors als que havien declarat al febrer. Ara bé, calgué pot creure's que els números que han presentat són certs? Si les úniques protestes intenses contra les retallades s'han produït a Catalunya, és precisament perquè només hi ha hagut ajustos a Catalunya. Les altres comunitats han fet, de moment, la viu-viu.

El govern central ha respost prometenent que revisarà els comptes au-

tonòmics cada mes. Aquesta mesura, recolzada en l'esmena constitucional i la llei d'estabilitat pressupostària, aprovades amb els vots convergents, equival a una intervenció *de facto*. Però, naturalment, és una intervenció faltada de tot valor en aquelles comunitats governades pel PP, és a dir, per un partit que farà simultàniament de jutge i part de l'aplicació de la norma. ¿No és curiós que les úniques regions intervingudes (o amenaçades d'intervenció) públicament hagin estat les que no tenen un govern del PP?

L'objectiu de l'Estat en tot aquest joc és transparent. De cara a Europa, pidola per aconseguir ajuda per

Una Hisenda pròpia només tindrà èxit si el mateix Govern coordina el pagament d'impostos de particulars, empreses i entitats locals

recapitalitzar els bancs (els seus bancs), flexibilitzar el límit del déficit públic i crear uns eurobons que permetin traslladar la càrrega de la seva incompetència a Alemanya. De cara endins, nega la possibilitat dels *hispanos*, xucla competències i reestructura el sistema autonòmic. Si l'Estat se'n surt en aquesta doble estratègia, Espanya haurà sobreviscut i el règim semidescentralitzat actual haurà mort.

La falta de resistència efectiva, almenys fins ara, de la Generalitat explica per què s'han estès els boicots als peatges de les autopistes. Són l'equivalent modern de les bullangues dels segles dinou, quan una part de la població, esgotada davant d'una elit regional faltada d'alè transformador, s'esbravava al carrer. En aquella època, totes aquelles protestes tendien a acabar malament, amb el país partit pel mig entre els arrauxats i els partidaris de mantenir l'ordre (i d'autocastar-se si calia).

Efectivament, el país necessita un gir polític substancial. I el govern de la Generalitat ha insinuat un projecte d'Hisenda pròpia. Creiem-nos la promesa i suposem que el Govern l'aprova (amb els vots d'ERC?) en algun moment. La primera temptació que haurà d'evitar la Generalitat serà la de traslladar tot el pes del compliment de la llei als ciutadans. Una Hisenda pròpia només tindrà èxit si el mateix Govern coordina el pagament d'impostos de particulars, empreses i entitats locals a través de l'agència tributària catalana. Si llança la pedra i amaga la mà, el seguiment de la nova agència serà, per raons de por i d'incertesa, escàs.

De tota manera, el problema d'arrel és la constitucionalitat del projecte. No solament perquè l'Estatut exigeix que l'Estat delegui la gestió de tributs (art. 204), sinó perquè, com ja sabem, és constitucional el que decideix el TC. I, per tant, és evident que aquest òrgan suspendrà automàticament la llei catalana. Com que esperar a una resolució final del TC fóra condemnar Catalunya a més anys de misèria política, l'única solució consistirà a convocar eleccions. Si CiU s'hi presenta sense una estratègia clara per sortir de la gàbia constitucional, condemna el país a perdre el temps. Però, si hi concorre amb un programa de ruptura, per què cal fer tot aquest procés? Per què no s'inicia el procés de sobirania ara mateix?

SUSANA SUBIRANA Lasolashanet